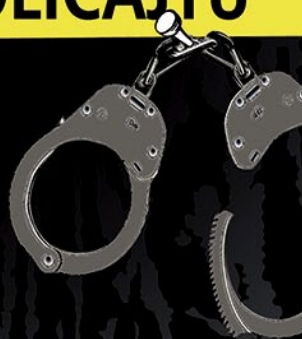

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

2014

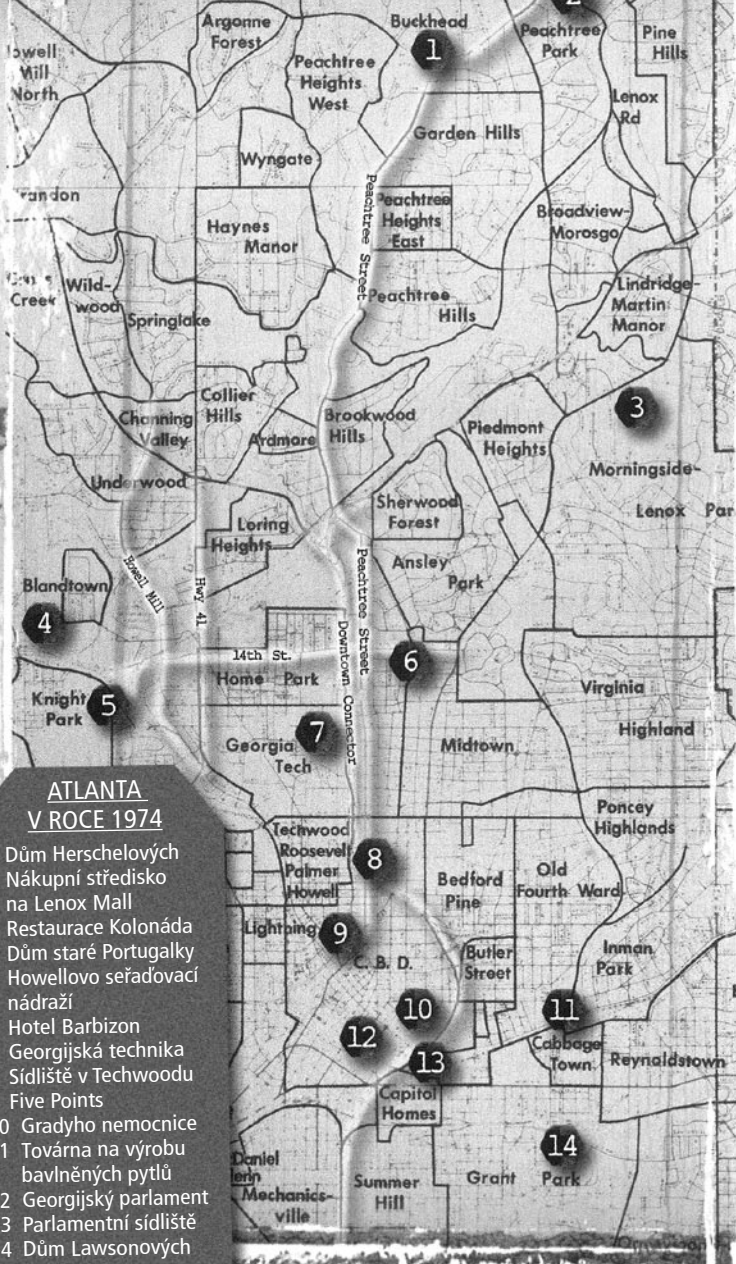
Copyright © 2014 by Karin Slaughter
Translation © 2014 by Hana Čapková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COP TOWN,
vydaného nakladatelstvím Delacorte Press, New York 2014,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-044-2

*Billiemu, kvůli němuž to všechno začalo
(Trochu z toho jde strach...)*

**ATLANTA
V ROCE 1974**

- 1 Dům Herschelových
- 2 Nákupní středisko na Lenox Mall
- 3 Restaurace Kolonáda
- 4 Dům staré Portugalky
- 5 Howellovo seřadovací nádraží
- 6 Hotel Barbizon
- 7 Georgijská technika
- 8 Sídliště v Techwoodu
- 9 Five Points
- 10 Gradyho nemocnice
- 11 Továrna na výrobu bavlněných pytlů
- 12 Georgijský parlament
- 13 Parlamentní sídliště
- 14 Dům Lawsonových

LISTOPAD 1974

PROLOG

Nad Broskvoňovou ulicí svítalo a do centra města se zářivaly paprsky slunce. Ozařovaly jeřáby, které tam stály připravené sklonit svá ramena k zemi a dát vyrůst mrakodrapům, hotelům a kongresovým centrům. Parky pokrývala jinovatka podobná pavoučím sítím a v ulicích se povalovala mlha. Stromy se pomalu narovnávaly. Vlhké, uzrálé město se začínalo koupat v listopadovém světle.

Ozývaly se tu jenom kroky.

Těžké kroky, jejichž ozvěna se rozléhala mezi budovami. Po chodníku dusal Jimmy Lawson v policejních botách. Byl zbrocený potem a levé koleno mu vypovídalo službu. V celém těle mu zněla bolestivá symfonie a každý sval připomínal přetrženou strunu v klavíru. Jimmy skřípal zuby, jako by mezi nimi měl písek. Tlukot jeho srdce připomínal údery do bubnu.

Na Pryor Street, kterou přešel, vrhala čtverhranný stín žulová budova životní pojišťovny Equitable. Kolik bloků už minul? Kolik jich má ještě před sebou?

Přes rameno mu jako pytel mouky visel Don Wesley. Nést ho bylo těžší, než se zdálo. Jimmy cítil příšernou bolest v rameni a v kostrči. Paže se mu třásla, jak si usilovně tiskl Donovy nohy k hrudníku. Co když je mrtvý? Nehýbe se. Jeho hlava Jimmymu narážela do beder. Jimmy pádil Edgewoodskou ulicí. Takhle rychle neuháněl ani s míčem po hřišti. Nevěděl, jestli tekutina, která mu stéká po lýtkách do bot, je Donova krev nebo jeho vlastní pot.

Tohle nepřežije. Nedokázal by to přežít žádný člověk.

Zbraň se nenápadně přiblížila zpoza rohu. Jimmy viděl, jak se sune přes okraj dvou tvárniceových stěn. Z ústí hlavně vyjely ostré tesáky mířidel. Díval se na poloautomatickou pistoli Raven MP-25 s vyjímatelným zásobníkem na šest nábojů a blokovým závěrem. Klasická pistole, která se hned po použití zahodí. Dá se koupit na každém rohu v ghettu za pětadvacet babek.

Takovou cenu měl život jeho partnera. Pětadvacet babek.

Když míjel První atlantskou banku, zakopl a levým kolenem málem škrtl o chodník. Před pádem ho zachránil jenom strach a vysoká hladina adrenalinu. V hlavě mu vybuchoval barevný ohňostroj vzpomínek. V duchu viděl vyhrnutý rukáv červené košile a hodinky ze žlutého kovu. Bílou perleťovou rukojeť pistole svírala ruka v černé rukavici. Pomalu vycházející slunce koupalo závěr z tmavé oceli v namodralém světle. O černé věci by neřekl, že by se mohla lesknout, ale pistole skoro zářila.

Čísi prst stiskl spoušť.

Jimmy věděl, jak fungují zbraně. Pětadvacítká měla natažený kohout a náboj ležel v komoře. Pružina spouště aktivovala zápalník, který udeřil do zápalky. Tím se vznítil střelný

prach v nábojnici. Střela vyletěla z komory a nábojnice vyskočila z vyhazovače.

Donovi explodovala hlava.

Jimmy ten obraz nemusel dlouho lovit z paměti. Násilnou scénu měl vypálenou do rohovek a při každém mrknutí se mu promítla před očima. Nejprve viděl Dona, pak pistoli, a nakonec Donovu tvář proměněnou v kus shnilého ovoce.

Cvak-cvak.

Zbraň se zasekla. Jinak by teď Jimmy neběžel po ulici, ale ležel by na bříše vedle Dona v úzké uličce mezi kondomy, nedopalky cigaret a injekčními stříkačkami.

Gilmerova ulice, Courtlandská a Piedmontská. Ještě tři bloky. Kolenou to snad vydrží.

Jimmy se ještě nikdy nedíval přímo do hlavně pistole. Spatřil oslnivý záblesk a potmělou uličku rozzářily miliony maličkatých hvězdiček. Rána mu hlasitě rezonovala v uších a v očích ho pálil kordit. Ve stejnou chvíli ucítil, jak se mu cosi rozstříklo na kůži. Připomínalo to horkou vodu, ale jenom on věděl, že je to směsice krve, kostí a tkáně. Měl ji na hrudníku, krku a v obličejí. Cítil ji na jazyku. Mezi zuby mu skřípaly úlomky kostí.

Ty kosti a krev patřily Donu Wesleymu.

Jimmyho oslepily.

Když byl malý, matka ho posílala s mladší sestrou do bazény. Ta bledýma hubenýma nohama a rukama, které koukaly z mrňavých plavek, připomínala mládě kudlanky nábožné. Pokaždé ve vodě spojil dlaně a řekl jí, že chytil brouka. Sice byla holka, ale moc ráda pozorovala brouky. Došplouchala k němu, aby se podívala. Jimmy přitiskl dlaně k sobě, takže jí voda vystříkla do obličejí. Sestra ječela, jako by ji na nože

bral. Někdy ji dokonce rozplakal, ale nedal si pokoj a příště ji znovu napálil. V duchu si říkal, že neprovádí nic zlého – její vina, že mu vždycky naletí. Problém nespočíval v tom, že by Jimmy byl krutý, ale v tom, že ona byla hloupá.

Kde je asi teď? Jimmy doufal, že v bezpečí v posteli. Modlil se, aby tvrdě spala. Také pracovala u policie. Jeho sestřička. Tahle práce pro ni nebyla bezpečná. Mohlo by se stát, že jednoho dne Jimmy ulicemi takhle ponese ji. Potáhne její bezvládné tělo a požene se za roh s kolenem drhnoucím o asfalt a hlasitě praskajícími vazy.

Jimmy před sebou spatřil zářící poutač s červeným křížem uprostřed bílého pole.

Gradyho nemocnice.

Nejradši by s pláčem padl k zemi. Jeho břemeno by však nebylo o nic lehčí. Naopak – Don ještě ztěžkl. Posledních dvacet metrů bylo nejtěžších v Jimmyho životě.

Pod poutačem se utvořil hlouček černochů. Měli na sobě jasně fialové a zelené oblečení. Nohavice těsných kalhot se jim pod kolena rozšiřovaly a pod nimi vykukovaly bílé polobotky z pravé kůže. Na tvářích měli husté vousy a pod nosy tenké knírky. Na prstech se jim blyštěly zlaté prsteny. Opozdál parkovaly jejich cadillaky. Pasáci v tuhle ranní hodinu vždycky postávali před nemocnicí. Kouřili tenké doutníky a pozorovali východ slunce. Čekali, až lékaři dají jejich holky dohromady před ranní špičkou.

Žádný z nich nenabídl pomoc dvěma zakrváceným policajtům, kteří se snažili dostat ke dveřím. Jenom mlčky zírali a drželi doutníky na půl cesty k ústům.

Jimmy dopadl na skleněné dveře. Někdo je zapomněl zamknout, takže se pomalu otevřely. Koleno se mu vyklou-

bilo do strany a on po hlavě vletěl do čekárny na pohotovosti. Ucítil prudkou bolest. Do hrudníku se mu zadírala Donova pánevní kost. Cítil, jak mu žebra tlačí na srdce.

Zvedl hlavu. Zíralo na něho minimálně padesát párů očí. Žádný z přítomných nevyпустиł jedině slovo. Kdesi v útrokách ošetřovny zvonil telefon a jeho zvuk se odrážel od pevně zavřených dveří.

Rozdělená Gradyho nemocnice. Přes deset let se bojovalo za občanská práva, a stejně se nic nezměnilo. Čekárna zůstala rozdělená jako dřív – na jedné straně seděli černoši, na druhé běloši. Stejně jako pasáci venku všichni zírali na Jimmyho a Dona Wesleyho. Na proud krve, který zpod nich vytékal.

Jimmy ležel na Donovi, takže všichni viděli, jak se po sobě obscénně válejí dva muži – dokonce dva policajti. Jimmy vzal partnerův obličej do dlaně. Nedotkl se rozstřelené části, ale líce, která stále vypadala jako Don.

„Je to dobrý,“ vypravil ze sebe, i když věděl, že to není pravda. Nikdy to nebude dobré. „Je to v pořádku.“

Don zakašlal.

Jimmysmu se při tom zvuku sevřel žaludek. Byl si jistý, že Don je mrtvý. „Dojděte pro pomoc,“ řekl přihlížejícímu davu. Ve skutečnosti pouze zašeptal, jako když o něco žadoní malá holčička. „Dojděte někdo pro pomoc.“

Don zasténal a pokusil se promluvit. Chyběla mu jedna tvář a Jimmy viděl, jak mu mezi roztráštěnými kostmi a zlámanými zuby visí jazyk.

„Je to dobrý.“ Jimmyho hlas neztratil pisklavý tón. Znovu zvedl hlavu, ale nikdo se mu nepodíval do očí. Neobjevily se žádné zdravotní sestry ani doktoři. Nikdo nešel pro pomoc. Ten zatracený telefon na ošetřovně vyzváněl dál.

Don znovu zasténal. Jazyk mu mezi čelistmi vyklouzl ven.

„Je to dobrý,“ zopakoval Jimmy. Po tvářích mu stékaly slzy. Dělal se mu zle a točila se mu hlava. „Bude to dobrý.“

Don se prudce, jakoby překvapeně nadechl. Několik sekund zadržoval dech a pak tiše, zlověstně zasípal. Jimmy cítil, jak mu ten zvuk rozechvívá hrud. Donův dech kysele páchl. Takhle je cítit duše, která opouští tělo. Kůže mu moc nezbledla, spíš připomínala studené podmáslí ve džbánu. Rty mu zbarvila umrlčí modř. V bezvýrazných zelených zorničkách se mu odrážely jasné bílé čárky světla ze zářivek.

Jimmyho prostoupila temnota. Pevně mu sevřela hrdlo a pak pomalu vztáhla ledové prsty po jeho hrudi. Otevřel ústa, aby se nadechl, ale vzápětí se přinutil je zavřít, protože se bál, aby do něho nevstoupil Donův duch.

Kdesi nepřestával zvonit telefon.

„Hergot,“ zavrčela skřípavým hlasem jakási stařena. „Teď se na mě žádněj doktor tuplem nekoukne.“

DEN PRVNÍ

PONDĚLÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Maggie Lawsonová právě byla ve svém pokoji v patře. Vtom z kuchyně zaslechla vyzvánění telefonu a podívala se na hodinky. Telefonát takhle brzy po ránu nevěstil nic dobrého. Zezdola k ní dolehly zvuky z kuchyně. Cvaknutí, které signalizovalo, že někdo zvedl sluchátko. Matčin tlumený hlas. Hlasité plácnutí telefonní šňůry o podlahu, jak matka přecházela sem a tam po kuchyni.

Linoleum v kuchyni bylo zašedlé a celé prošlapané od toho, jak po něm Delia Lawsonová často přecházela a poslouchala špatné zprávy.

Rozhovor netrval dlouho. Delia zavěsila a hlasité cvaknutí se neslo ozvěnou až ke krovu. Maggie dobře znala všechny zvuky, které starý dům vydával. Celý život studovala jeho náklady. Ačkoli byla ve svém pokoji, věděla, co matka dělá v kuchyni. Slyšela, jak se otevřely a zase zavřely dveře lednice. Poté bouchla dvířka skřínky. Delia rozklepla několik vajec do mísy. Vzala do ruky zapalovač a jediným pohybem palce si zapálila cigaretu.

Maggie věděla, co bude následovat. Delia se špatnými zprávami odjakživa hrála black jack. Teď chvíli vydrží nevyložit karty, ale hned večer, zítra nebo klidně ode dneška za týden se s Maggií pohádá. Jakmile Maggie otevře ústa, aby jí odpověděla, matka vytáhne esa – ještě pořád nezaplatila za elektřinu a v bistru jí zkrátili pracovní dobu. Auto potřebuje novou převodovku a Maggie jenom zhoršuje situaci odmlouváním. Nemohla by mámě na chvíli dát pokoj, pro lásku boží?

Smůla. Vyhrál krupiór.

Maggie složila skřípějící žehlicí prkno a opatrně obešla hromady vyžehleného prádla. Od pěti ráno celé rodině žehlila oblečení. Připadala si jako Sisyfos v županu. Všichni nosili nějakou uniformu. Lilly chodila do školy v zelenomodře kostkovaných sukních a žlutých tričkách s knoflíčky. Jimmy a Maggie nosili tmavě modré kalhoty a košile s dlouhým rukávem, které nafasovali u atlantské policie. Delia měla modré polyesterové pláště, ve kterých pracovala v bistru. Po práci se všichni vrátili domů a převlékli se do běžných věcí, což znamenalo, že Maggie každý den prala a žehlila oblečení ne pro čtyři, ale rovnou pro osm lidí.

Stěžovala si, jenom když nebyl nikdo na doslech.

Z Lillyina pokoje se ozval škrábavý zvuk. To se jehla gramofonu snesla na desku. Maggie zařala zuby. *Tapestry* od Carole Kingové. Lilly album přehrávala pořád dokolečka.

Ještě před nedávnem Maggie každé ráno pomáhala Lilly s oblékáním do školy. Večer spolu listovaly v časopisu pro nevěsty a vystříhovaly z něj obrázky své vysněné svatby. Když Lilly oslavila třinácté narozeniny, všechno se změnilo a její život se stal sledem neustálých změn. V tom se značně podobala Carole Kingové.

Čekala, že Jimmy zabuší na stěnu a houkne na Lilly, ať ty sračky vypne, ale pak si vzpomněla, že bratr si vzal noční službu. Podívala se z okna. Na příjezdové cestě nestálo Jimmyho auto. Sousedova dodávka byla kupodivu také pryč. Že by i on měl noční? Maggie se za své myšlenky pokárala. Do toho, co dělá její souseď, jí vůbec nic není.

Mohla by se jít nasnídat. Cestou do přízemí si z vlasů vydávala pěnové natáčky. Přesně v polovině schodiště se zastavila. Tenhle bod měla nejradši, protože byl hluchý. Neslyšela tu *Tapestry* ani zvuky z kuchyně. Když si to správně načasovala, někdy se jí na schodech podařilo získat celou minutu ticha. Za celý den už nedostane příležitost užít si samotu.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla.

Starý viktoriánský dům kdysi býval majestátní, ale dnes už z jeho dávné slávy nic nezbylo. Chyběly mu části vnějšího obložení a ze štítů visely jako netopýři kusy shnilého dřeva. Okna při sebeslabším vánku rachotila. Do suterénu při dešti mohutně zatékalo. Zdi kolem elektrických zásuvek po celém domě byly zčernalé. Mohly za to špatné pojistky a zřušované opravy.

Ačkoli byla zima, v kuchyni se drželo vlhko. Místnost bez ohledu na roční období vždycky páchla po smažené slanině a cigaretách. Zdroj obojího stál u sporáku. Delia se hrbila nad kávovarem a lila do něj vodu. Kdykoli Maggie pomyslela na matku, vybavila se jí kuchyň s vybledlými zelenými spotřebiči, ošoupaným žlutým linoleem a laminátovou linkou s černými skvrnami od cigaret, které na ni odkládal Maggiin otec.

Delia jako obvykle vstala ještě dřív než Maggie. Nikdo netušil, co po ránu dělá. Nejspíš proklínala Boha za to, že se znovu probudila ve stejném domě a má stále tytéž problémy.

Existovalo nepsané pravidlo, že do přízemí se smí sejít, až když se ozve šlehání vajec v míse. Delia vždycky připravovala velkou snídani. Byl to pozůstatek z dětství prožitého za Velké krize. Tehdy se častokrát najedla jenom ráno.

„Lilly už je vzhůru?“ Delia se neotočila, ale věděla, že Maggie je s ní v kuchyni.

„Zatím jo.“ Maggie se jako každé ráno nabídla: „Potřebuješ s něčím pomoci?“

„Ne.“ Delia na vidličku nabodla kus slaniny. „Soused nemá před barákem auto.“

Maggie se podívala z okna a předstírala, že neví, že do dávka Leea Granta nestojí na svém obvyklém místě.

„To by nám ještě chybělo, aby k němu do baráku zase začaly chodit holky a dveře se tam netrhly.“

Maggie se opřela o linku. Delia vypadala vyčerpaně. Rozcuchané hnědé vlasy jí nedržely sepnuté na temeni. Všichni si brali směny navíc, aby zvládli zaplatit Lillyinu soukromou školu. Žádný z nich nechtěl, aby musela jezdit autobusem přes město do školy v ghettu. Ještě čtyři roky musejí platit za výuku, učebnice a uniformy, dokud Lilly neodmaturuje. Maggie si nebyla jistá, zda to matka tak dlouho vydrží.

Když byla Delia malá, otec se jí zastřelil před očima, protože jejich rodinná firma zkrachovala. Její matka se udřela k předčasné smrti na farmě jednoho pachtýře. Oba bratři jí zemřeli na dětskou obrnu. Když si vzala Hanka Lawsona, připadalo jí, že udělala ohromné terno. Nosil oblek, měl dobrou práci a hezké auto. Potom se ale psychicky zdeptaný vrátil z bitvy o Okinawu a od té doby ho opakovaně zavírali a zase pouštěli ze státní psychiatrické léčebny.

Maggie o otci mnoho nevěděla, ačkoli se mezi hospita-

lizacemi snažil fungovat jako normální rodič. Když se narodila Lilly, postavil jí na zadní zahradě houpačku. Jednou při výprodeji v železářství objevil zlevněnou šedou barvu. Šestatřicet hodin pak bez odpočinku maloval jednu místnost v domě za druhou, dokud všechny neměly barvu letadlové lodi. O víkendech sekal trávu tak dlouho, dokud nevypil šest plechovek piva. Jakmile byla poslední plechovka prázdná, nechal sekačku sekačkou a dál už nehnul prstem. Jednou, když sněžilo a Maggie bolelo v krku, jí v umělohmotné misce přinesl trochu sněhu, aby si s ním mohla hrát v koupelně.

„Proboha, Maggie,“ řekla Delia a vidličkou poklepala na pánev. „Nemůžeš si najít něco na práci?“

Maggie z linky popadla komín talířů a příbory a všechno odnesla do jídelny. Lilly už seděla u stolu a skláněla se nad učebnicí, což Maggie považovala za zázrak. Třináctiletá Lilly v posledním roce vstoupila do puberty, nicméně její rodina to nevnímala jako proměnu dívky v ženu, ale spíš jako nepřetržitý konkurs do filmu *Vymítač ďábla*.

Maggie nad sestrou přesto nedokázala zlomit hůl. „Vyspala ses dobře?“

„Přímo nádherně.“ Lilly si přiložila ruku k čelu, jako by chtěla zasalutovat stránce, kterou zrovna četla. Vlasy si stáhla do volného culíku. Měly kaštanově hnědou barvu, která se nacházela někde mezi Deliinou myší hnědou a Maggiiným tmavším odstínem.

„Tak to jsem ráda.“ Maggie položila talíř vedle Lillyina loktu a strčila do sestry stehnem. „Co se to učíš?“ Ještě dvakrát do ní šťouchla. Když Lilly nereagovala, zazpívala úvodní verše z písničky *I Feel the Earth Move* od Carole Kingové. Při každém nadechnutí do sestry šťouchla.

„Nech toho.“ Lilly sklonila hlavu ještě níž, takže se nosem skoro dotýkala knížky.

Maggie se přes ni naklonila, aby mohla prostrít druhou stranu stolu. Pohledem zalétla k sestře, která od jejího příchodu zírala na stále stejné místo na stránce.

„Podívej se na mě,“ vyzvala ji Maggie.

„Učím se.“

„Podívej se na mě.“

„Píšem test.“

„Vím, žes mi zase ukradla šminky.“

Lilly zvedla hlavu. Oči měla zvýrazněné jako Kleopatru.

Maggie pokračovala tichým hlasem: „Jsi krásná, zlatíčko. Nepotřebuješ na sebe nic patlat.“

Lilly obrátila oči ke stropu.

Maggie to zkusila ještě jednou. „Nechápeš, co tím, že se ve svém věku maluješ, naznačuješ klukům?“

„Ty o tom leccos víš.“

Maggie se opřela rukama o stůl. Kdy se její milounká sestřička naučila dávat rány pod pás?

Kuchyňské dveře se rozlétly. Delia měla ruce obložené talíři s palačinkami, vejci, slaninou a slanými bochánky. „Máš dvě sekundy na to, aby sis ty sračky smyla z obličeje. Pak dojdou pro tátův pásek,“ prohlásila. Lilly vystřelila z místnosti. Delia položila jeden talíř po druhém na stůl a s každým pořádně bouchla. „Vidíš, co ji učíš?“

„Cože? Já...?“

„Neodmlouvej.“ Delia ze zástěry vylovila krabičku cigaret. „Je ti dvaadvacet, Margaret. Přejde mi, jako bych doma měla dvě náctiletý holky.“

„Třiaadvacet.“ Víc ze sebe Maggie nevypravila.

Delia si zapálila cigaretu a syčivě mezi zuby vyfoukla kouř. „Třiadvacet,“ zopakovala. „Ve tvým věku jsem byla vdána a měla jsem dvě děti.“

Maggie potlačila chuť zeptat se matky, jak je se svým osudem spokojená.

Delia si z jazyka sundala kousíček tabáku. „Tyhle řeči o ženských právech jsou dobrý pro bohatý holky, ale ty se můžeš spolíhat jenom na svůj obličej a postavu. Obojího musíš využít dřív, než o to přijdeš.“

Maggie sevřela rty a představila si, jak kdesi vzadu ve Ztrátách a nálezech stojí krabice se ztracenými obličejí a postavami třicetiletých žen.

„Posloucháš mě?“

„Mami,“ řekla Maggie klidně, „svoji práci mám ráda.“

„Určitě je příjemný dělat si, co chceš.“ Delia si přitiskla cigaretu k ústům. Prudce se nadechla a zadržela kouř v plicích. Podívala se ke stropu a zavrtěla hlavou.

Přišlo to dřív, než Maggie čekala. Matka zamíchala karty a teď vytasí eso oznamující špatné zprávy. Zavalí ji nepříjemnými poznámkami. Proč Maggie zahazuje svůj život? Ať jde na zdravotnickou školu nebo pracuje jako sekretářka. Ať si najde práci, kde se seznámí s mužem, který ji nebude považovat za děvku.

Delia jí místo toho řekla: „Dneska ráno zabili Dona Wesleyho.“

Maggie si přitiskla ruku na prsa. Srdce se jí pod prsty třepotalo jako kolibřík.

„Střelili ho do hlavy,“ pokračovala Delia. „Umřel dvě sekundy po tom, co se dostal do nemocnice.“

„Je Jimmy...“

„Kdyby se něco stalo Jimmymu, myslíš, že bych tu stála a povídala si s tebou o Donovi Wesleyem?“

Maggie se nadechla otevřenými ústy a rozkašlala se. Místnost byla plná cigaretového kouře a pachu vařeného jídla. Ráda by otevřela okno, ale otec všechna natřel tak silnou vrstvou barvy, že se s nimi nedalo hnout.

„Jak se to...“ Maggie stěží utvořila otázku. „Jak se to stalo?“

„Já jsem jenom matka. Snad si nemyslíš, že mi něco řeknou?“

„Řeknou,“ zopakovala Maggie. Strýc Terry a jeho kamarádi. V porovnání s nimi se Delia jevila jako velice vstřícná osoba. Naštěstí se to dalo snadno vyřešit. Maggie chtěla zapnout rádio.

„Nech toho,“ zarazila ji Delia. „Ve zprávách nic nového neuslyšíme. Jenom to, co už víme.“

„A co víme?“

„Dej pokoj, Margaret.“ Delia si do dlaně odklepla popel z cigarety. „Hlavní je, že Jimmy je v pořádku. Na ničem jiném nezáleží. A ty na něho buď milá, až přijde.“

„Samozřejmě, že...“

Z příjezdové cesty k nim dolehlo bouchnutí dveří auta. Okenní tabulky se zatřásly. Maggie zadržela dech, protože to bylo snazší než dýchat. Částečně doufala, že to je jenom soused, který se vrací z práce. Potom se však z přístřešku na auto ozvalo šoupání bot a pokračovalo po zadních schodech. Dveře kuchyně se rozlétly a zůstaly otevřené.

Maggie poznala, že je to strýc Terry, ještě než se objevil. Zadní dveře zásadně nezavíral, protože kuchyň pro něho nepředstavovala plnohodnotnou místnost. Považoval ji za výhradně ženskou záležitost, o níž on jako muž nechce nic

vědět. Řadil ji do stejné kategorie jako menstruační vložky a červenou knihovnu.

Bylo teprve ráno, ale z Terryho Lawsons a už táhl alkohol. Maggie ho cítila přes celou místnost. Strýc se ve dveřích jídelny zakymácel. Na sobě měl uniformu policejního seržanta s rozepnutou košilí, která odhalovala bílý nátělník vespod. Z nátělníku mu trčely chomáče chlupů. Zřejmě zrovna vyspával v autě s láhvi Jacka Danielse mezi koleny, když se z vysílačky dozvěděl o osudu Dona Wesleyho.

„Posaď se. Vypadáš úplně vyřízeně,“ vybidla ho Delia.

Terry si zamnul bradu a podíval se na neteř a švagrovou. „Jimmy už jede. Jsou s ním Mack s Budem.“

„Je v pořádku?“ zajímala se Maggie.

„Jasně, že jo. Hlavně nezačni vyvádět.“

Maggie najednou pocítila nutkání začít se chovat hystericky. „Měls mi zavolat.“

„A proč?“

Jeho otázka ji ohromila. Nešlo jen o to, že Jimmy je její bratr a Don Wesley byl jeho kamarád. Ona je přece také policistka. Když policajt leží v nemocnici, všichni kolegové ho přijdou navštívit. Darují krev, čekají na nové zprávy, utěšují rodinu. Patří to k jejich povolání.

„Měla jsem tam být.“

„A proč?“ zopakoval strýc. „Kafe nám přinesly sestry. Jenom bys tam překážela.“ Kývl na Delii. „Mimochodem – dal bych si kafčo.“

Delia zašla zpátky do kuchyně.

Maggie se posadila. Nemohla se z té zprávy vzpamatovat. Hodně jí vadilo, že Terry je pro ni jediný kanál pro získání informací. „Jak se to stalo?“

„Tak jako vždycky.“ Terry dopadl na židli v čele stolu. „Odprásknul ho nákej negr.“

„Byl to Střelec?“

„Střelec,“ zavrčel. „Přestaň žvanit hovadiny.“

„Strejdo Terry!“ Do místnosti vběhla Lilly. Prudce ho objala a na tvář mu vtiskla polibek. V Terryho přítomnosti se vždycky chovala tak, jako by byla o několik let mladší.

„Jimmy je v pořádku, ale ráno zabili Dona Wesleyho,“ objasnila jí Maggie.

Terry poplácal Lilly po ruce a nepříjemně se podíval na Maggie. „Já a mí kluci toho hajzla dostanem. Jen se neboj.“

„Nikdo se nebojí.“ Delia se vrátila s kávou. Postavila hrnek před Terryho a podala mu noviny. „Je Cal a ostatní v pořádku?“

„Jasně, že jo. Všichni jsou v pořádku.“ Terry prudce otevřel noviny. Redaktoři *Atlanta Constitution* očividně šli spát ještě před vraždou. Hlavní zpráva se zabývala změnami, které na radnici zavádí nový černý starosta.

„Don je zatím pátá oběť.“

„Maggie.“ Delia znovu zamířila do kuchyně. „Neotravuj strejdu.“

Maggie předstírala, že napomenutí přeslechla. „Udělal to Střelec.“

Terry zavrtěl hlavou.

„Očividně je přepadl ze zálohy. Určitě to je...“

„Nasnídej se,“ přikázal jí. „Jestli chceš svízt do práce, musíš bejt hotová, až budu já.“

Lilly Terryho jednou rukou stále objímala kolem ramen. „Vid', že se nikomu nic nestane, strejdo Terry...“ pípala.

„Tohle je pořád ještě město policajtů, zlatíčko. Žádněj ný-

mand nám nebude říkat, co máme dělat.“ Poplálal ji po zadku. „No tak, jez.“

Lilly Terryimu nikdy neodmlouvala. Posadila se a začala se nimrat ve snídani.

Terry se šustěním otočil stránku novin. Maggie z něho viděla jenom temeno a krátkého ježka. Bylo znát, že strýci řídnu vlasy. Také by potřeboval brýle. Mžoural na výsledky fotbalu, až se mu krabatilo čelo.

Z kuchyně k nim dolehlo hlasité praskání statické elektřiny. Vycházelo z Jimmyho starého tranzistorového rádia. Z kovového reproduktoru zaburácel hlasatel zpráv: „... oznámil, že byl zabit další policista ve službě...“ Hlas zeslábl, protože Delia ztišila rádio.

Maggie věděla, že v jednom má matka pravdu – nepotřebují z rádia slyšet to, co už stejně vědí. V posledních třech měsících kdosi zavraždil čtyři policisty. Všichni přišli o život v časných ranních hodinách ve Five Points, jak se říkalo centru města. Hlídkovali v páru, protože v těch místech nikdo nesloužil sám. První dva našli v úzké uličce. Vrah je přinutil kleknout a každého popravil jednou střelou do hlavy. Další dva objevili u vchodu pro zaměstnance motelu Portman. Stejný modus operandi. Žádná vodítka ani svědci. Žádná nábojnice ani otisky prstů. Žádní podezřelí.

Na stanici začali vrahovi přezdívat Atlantský střelec.

„Vařím další kafe.“ Delia se posadila ke stolu, kde obvykle nevydržela dlouho. Otočila se na židli a podívala se Terryimu do tváře. Tohle také dělala jen výjimečně. „Pověz mi, co se doopravdy stalo, Terranci.“

Terrance. Jméno viselo ve vzduchu spolu s kouřem a vůní opečené slaniny.

Terry dával okatě najevo, že se mu nechce mluvit. Povzdechl si, metodicky složil noviny a položil je rovnoběžně s hranou stolu. Místo odpovědi na Deliiinu otázku rukou naznačil pomyslnou pistoli, kterou si přiložil ze strany k hlavě. Všichni mlčeli, dokud nestiskl neviditelnou spoušť.

„Ježíši!“ zašeptala Lilly.

Pro jednu ji nikdo neokřikl, ať nepoužívá takové výrazy.

Terry řekl: „Jimmy nemohl nic udělat. Uběhl dvacet bloků s Donem přes rameno. Když se dostal do nemocnice, bylo už pozdě.“

Maggie myslela na bratra, jak celou tu cestu běžel s poraněným kolenem. „Jimmy nebyl...“

„Jimmy je v pořádku,“ odpověděl Terry shovívavě. „Rozhodně nemá zapotřebí, aby kolem něho kdákalo hejno slepic.“

S tím znovu otevřel noviny a zabořil do nich nos. Na Deliiinu otázku ve skutečnosti neodpověděl. Jenom naznačil to nejdůležitější, o čem se nejspíš stejně bude psát v novinách. Terry velmi dobře věděl, co dělá. Za války sloužil u námořnictva a jeho jednotka se specializovala na psychologický boj. Bude situaci protahovat jenom proto, že může.

Delia se nevrátila do kuchyně, ale vytáhla ze zástěry krabičku mentolových cigaret a jednu z ní vysypala. Roztřesenými rukama zápolila se zapalovačem. Jakmile se jí podařilo cigaretu zapálit, působila klidněji. Z nosu jí unikaly proužky kouře. Všechny vrásky, které měla v obličejí, vznikly potahováním z cigaret. Kolem úst se jí nadělaly vějíře tenkých čárek, brada jí povisla a nad kořenem nosu se jí vytvořila hluboká brázdá. Dokonce i šediny v jejích vlasech barvou připomínaly cigaretový kouř. Delii bylo pětáctyřicet, ale i když měla

dobrý den, člověk by jí hádal šedesátku. Teď vypadala na sto dvacet, jako by už ležela v hrobě.

Tak jako zanedlouho bude Don Wesley.

Maggie věděla, že bratrův partner se právě vrátil z Vietnamu a je schopen dělat jenom práci, při které u sebe musí nosit zbraň. Jeho rodina pocházela z jižní Alabamy. Don si pronajal byt poblíž Piedmontské třídy a jezdil ve vínovém Chevroletu Chevelle. Měl přítelkyni – Indiánku a květinové dítě. Ráda nadávala vládě a nestěžovala si, když ji Don bil, protože v džungli viděl plno strašných věcí.

Teď už na tom nezáleželo, protože byl mrtvý.

Terry s hlasitým bouchnutím postavil hrnek na stůl a na bílý ubrus vyšplouchla káva. „Můžu si dát nějaké jídlo?“

Delia vstala. Vzala jeho talíř a začala mu na něj nakládat, ačkoli Terry ráno obvykle míval takovou kocovinu, že nedokázal nic pozřít.

Položila talíř před něho a řekla prosebným tónem: „Terry, prosím tě, jenom mi pověz, co se stalo. Je to můj kluk. Potřebuju to vědět.“

Terry se podíval na Maggii a pak stočil pohled k polo-prázdnému hrnku s kávou.

Dovolila si ten luxus, že si nahlas povzdechla. Potom šla pro konvici kávovaru. Jakmile opustila jídelnu, Terry se rozpovídal.

„Blížil se jim konec služby a byl klid. Pak dostali echo, že na konci Whitehallské ulice ve Five Points někdo hlásí kód čtyřicet čtyři. To je domnělá loupež.“ Významně se podíval na Maggii, která se vrátila do místnosti, jako by byla nějaký nováček. Přitom už pět let hlídkovala v policejním autě. „Skočili do auta a jeli to tam prohlídnout. Přední i zadní dve-

ře baráku byly zavřeny. Nahlásili dispečinku, že je tam klid, a pak...“ Terry pokrčil rameny. „Zpoza rohu vylez chlap, střelil Dona do hlavy a zdrhnul. Zbytek znáte. Jimmy udělal všechno, co moh. Stejně to nestačilo.“

„Chudák Jimmy,“ zamumlala Lilly.

„Žádnej chudák,“ odporoval Terry. „Jimmy Lawson se o sebe dovede postarat. Jasný?“

Lilly rychle přikývla.

„Dejte na moje slova.“ Terry zabodl prst do novin. „Je to úplně jednoduchý. Tady jde o rasovou válku. Z novin ani z rádia se o ní nedozvíte. Vidíme to na ulicích. Je to přesně tak, jak jsem říkal před deseti rokama. Dáte jim trochu moci a oni se na vás vrhnou jako vzteklí psi. Tu moc jim musíme zase sebrat.“

Maggie se ramenem opřela o zárubeň dveří. Měla sto chutí otočit oči ke stropu. Tuhle tirádu slyšela už tolikrát, že by ji mohla z paměti odříkat s Terryem. Všechny nenáviděl – jak menšiny, které nyní vládly městu, tak zrádce, co je pomohli dosadit do funkcí. Kdyby záleželo na něm, spolu se svými kumpány by vykopali tunel až do Číny a všechny by je do něj nastrkal, ať táhnou.

„Kdo ohlásil čtyřiačtyřicítku?“ Maggii otázka na okamžik překvapila. Pak si ale uvědomila, že vylétla z jejích vlastních úst. Byla to dobrá otázka, takže ji zopakovala. „Kdo ohlásil tu domnělou loupež?“

Terry znovu rozevřel noviny a přeložil je.

Delia vstala. Dotkla se Maggiiny paže a vrátila se do kuchyně. Lilly zírala na vejce, která jí tuhla na talíři. Maggie se posadila na židli, z níž se zvedla matka. Nalila si kávu, ale neměla na ni žaludek.

Jimmy s Donem se po nahlášení domnělé loupeže rozjeli do Five Points, do samého srdce města, kde se poprvé v historii zavedly adresy. Ještě před občanskou válkou tam vznikla první atlantská vodárna a čtvrt červených luceren. Sbíhalo se tam pět ulic – Broskvoňová, Whitehallská, Decaturská, Mariettská a Edgewoodská. Křižovatka se nacházela nedaleko státní univerzity a velmi blízko sociálky, kde každý den ve frontě čekaly ženy na poukazy na sociální dávky. Mnohé z nich se vracely v noci, když všechna světla v okolních mrakodrapech zhasla a jedinými muži na ulici byli ti, kteří ochotně zaplatili za společnost.

Maggie dokázala odhadnout, jak policie na Donovu vraždu zareaguje. V celém městě provede drsný zátah a vězení na stanici bude každou noc plné. Zákazníci prostitutek se neodvážejí vyjít ven, což uškodí obchodu. Všichni pasáci se vytahovali, že se s poldama zásadně nebaví, ale jakmile se jim zastavily obchody, začali houfně dolézat a podávat informace.

Obvykle to tak chodilo. Případy Střelce však byly jiné. Celý policejní sbor se pokaždé zmobilizoval a provedl jeden velký zátah. Vzápětí veškerý ruch utichl, práskači přestali dolézat a život v ulicích se pozvolna vrátil do starých kolejí. Obchody se zase rozběhly a všichni čekali, kdy přijde o život další policajt.

Nešlo jenom o fatalistické úvahy. Sedmdesátá léta celkově policistům nepřála. Atlanta jich ztratila víc než jiná města. V posledních dvou letech chytili pět vrahů, kteří si za oběti vybrali členy policejního sboru, i když pouze jeden z nich se dostal před soud. Ostatním se staly různé nehody – jeden z nich se vzpíral zatčení a skončil v kómatu, další se ve vězení probudil s nožem v ledvině. Další dva museli do Gradyho

nemocnice s mírnými žaludečními potížemi a opustili ji ve vacích na těla.

Pátého soud osvobodil. Každý policajt ve městě si odplivl, než o tom začal mluvit. Teď si navíc Atlantský střelec možná udělal další zárez na pažbě. Ti, kteří se ocitli na nesprávné straně zákona, se dnes museli mít na pozoru.

Terry si odkašlal a znovu upřel pohled na prázdný hrnek.

Maggie mu dolila kávu a postavila konvici na stůl. Urovnala příbor a otočila svůj hrnek nejprve ouškem doleva a pak doprava.

Terry si znechuceně odfrkl. „Máš něco na srdci, princezno?“

„Ne,“ odpověděla Maggie, ale přece jenom se zeptala: „Co jejich auto?“ Jimmy s Donem měli služební vůz. V brzkých ranních hodinách nikdo nehlídkoval opěšalý. „Proč Jimmy Dona nesl? Proč prostě ne...“

„Měli proříznutý gumy.“

Maggie svraštila obočí. „Těm ostatním čtyřem poldům je pachatel taky prořízl?“

„Ne.“

Pokusila se v hlavě si uspořádat jednotlivé události poslopně. „Takže někdo ohlásil domnělé vloupání, prořízl jim pneumatiky, pak zastřelil Dona, ale Jimmyho se ani nedotkl?“

Terry zavrtěl hlavou, ale nezvedl oči od novin. „Přenech to detektivům, zlatíčko.“

„Ale...“ nedala pokoj Maggie. „Střelec mění modus operandi.“ Cítila potřebu ještě dodat: „Nebo to není on a někdo se ho snaží kopírovat.“

Terry znovu zavrtěl hlavou, ale tentokrát spíš pro výstrahu.

„Píšu referát o občanský válce,“ oznámila jim Lilly.

„Oni nebyli spolu, když to Don koupil?“ zeptala se Maggie.

„Žádněj polda parťáka neopustí. To bys měla vědět i ty.“

„Takže Jimmy byl s Donem?“

„Jasně, že jo.“

„Většina kluků a holek se na to ptá prarodičů, ale já...“ ozvala se zase Lilly.

Maggie ji přerušila. „Ale Jimmyho pachatel nezastřelil. Stál hned vedle Dona, nebo aspoň v jeho blízkosti.“ V tom spočíval zásadní rozdíl. V předchozích případech vrah oba policisty přinutil kleknout a jednoho po druhém je odpravil. „Vytáhl Jimmy zbraň?“ zeptala se.

„Prokristapána!“ Terry bouchl pěstí do stolu. „Zavřeš už konečně hubu, abych si moh přečíst noviny?“

„Terry?“ zavolala Delia z kuchyně. „Zase se ucpal odpad. Myslíš, že bys moh...“

„Hned to bude.“ Terry z Maggie nespouštěl oči. „Jenom chci vědět, co si tady naše drsná holka myslí. Už jsi na to přišla, slečno Columbová? Zjistila jsi něco, co přehlídli chlapi, kteří u policie dělali už v době, kdy jsi byla ještě pulec v tátově pytlíku?“

Maggie si řekla, že pokud má dostat nakládačku, musí pro to existovat dobrý důvod. „V ostatních případech oba policajti klečeli. Střelec jednoho po druhém popravil ranou do hlavy. Dona taky zastřelil. Proč ne Jimmyho?“

Terry se naklonil nad stůl. Páchl whisky a potem, který mu crčel z porů. „Jestli máš nákej problém s bráchou, tak na něj koukej rychle zapomenout, jasný?“

S Maggií se zahoupala podlaha. „Tak to není,“ odpověděla. Všichni dobře věděli, jak to myslí.

„A jak to teda je?“ zeptal se Terry. „Proč se tak vyptáváš?“

Nejradši by mu odpověděla, že je to tím, že je policistka a policisté obvykle řeší kriminální případy kladením otázek, ale nakonec se rozhodla pro odpověď: „Protože to nedává smysl.“

„Smysl,“ odfrkl si pohrdavě. „Odkdy tvoje kecy dávají smysl?“

„Už je tady!“ vykřikla Lilly.

Všichni sebou trhli. Lilly měla pravdu. Maggie slyšela, jak na příjezdovou cestu odbočil Jimmy ve svém Fordu Fairlane. Auto mělo zrezavělý výfuk a tlumič mu visel na vlásku. Proto chrčivě kašlal stejně jako Delia, když ráno vstala z postele.

Maggie se pokusila zvednout, ale Terry ji popadl za paži a přitlačil ji zpátky na židli.

Věděla, že nemá smysl mu vzdorovat. Mohla jenom poslouchat. Slyšela stejné zvuky, jako když dorazil strýc. Bouchly dveře vozu a pod přístřeškem na auto zašoupaly kroky, které pokračovaly nahoru po schodech. Dveře do kuchyně už byly otevřené a Jimmy je za sebou zavřel. Chvilí jen tak postával na místě a Maggie si představovala, že si vyměnil pohled s matkou. Možná na Delii kývl, nebo jí podal svoji čepici, aby si připadala užitečná.

Když bratr vešel do jídelny, Maggie pochopila, že nejspíš vůbec netuší, kde čepici nechal. Místo uniformy na sobě měl zelený nemocniční oděv. Halena mu byla těsná v ramenou. Obličej měl bílý jako křídlo a oči zarudlé. Rty pod knírkem ztratily barvu. Vypadal hrozně. Připomínal jejich otce před návratem do léčebny.

„Postarali se o tebe Mack s Budem?“ zeptal se Terry.

Jimmy se zmohl pouze na přikývnutí. Rukou si přešel vzdů po krku. Moc dobře se neumyl – na krku a obličejí mu zů-

staly kapky zaschlé krve. Maggie si všimla, že ve vousech na jedné tváři mu ulpěla nějaká špína.

Lilly si přitiskla ruce na prsa a do očí jí vstoupily slzy.

„Ne...“ začal Terry, ale bylo příliš pozdě. Lilly se rozběhla k Jimmymu a prudce ho objala v pase. Zabořila mu obličej do břicha a rozvzlykala se.

„Jenom klid,“ zachraptěl Jimmy. Pohladil Lilly po zádech a políbil ji na temeno hlavy. „No tak, jdi nahoru. Ať nepříjdeš pozdě do školy.“

Lilly ho pustila stejně rychle, jako ho objala. Vyběhla z místnosti a za chvíli už dupala po holých dřevěných scho-dech. Na okamžik se zdálo, že se Jimmy rozběhne za ní, ale pak svěsil ramena, sklonil bradu a zadíval se na podlahu.

„Nechci o tom mluvit,“ řekl.

„A my to nechceme slyšet.“ Delia stála za ním. Natáhla ruku k Jimmyho ramenu, ale nedotkla se ho. Svým dětem obecně projevovala náklonnost jen tím, že se starala, aby chodily čisté a upravené. Uhlazovala Lilly pomačkaný svetr. Maggie z uniformy sundávala vypadané vlasy. Jimmymu teď vyndala nečistotu z vousů na tváři.

Delia se podívala na maličký kousíček, který jí ulpěl na prstech. Maggie podle výrazu jejího obličeje poznala, že to není žádné smítko. Matka sevřela ruku a zastrčila ji do kapsy zástěry.

„Všichni se nasnídejte, než vám to vychladne. Nemůžeme si dovolit vyhazovat jídlo,“ řekla.

Jimmy belhavě obešel stůl a posadil se na své obvyklé místo. Kdykoli přenesl váhu na levou nohu, trhl sebou bolestí. Maggie mu zatoužila pomoci. Nejradši by k bratrovi přiběhla a objala ho jako předtím Lilly.

Jenomže věděla, že to nejde.

„Tak.“ Delia už Jimmymu nalila kávu. Teď mu ještě naložila jídlo na talíř. Dělala to jednou rukou, protože druhou měla stále zastrčenou v kapse zástěry. „Potřebujete ještě něco?“

„Už nic.“ Terry mávl rukou, aby ji odehnal.

„Vajíčka vystydla. Ještě nějaký přidělám,“ podotkla Delia a vrátila se do kuchyně.

Maggie zírala na bratra, protože věděla, že se na ni neohlédne. Vybledlé krvavé skvrny na jeho kůži jí připomněly, jaký byl kdysi uhrovatý puberták. Očividně plakal. Nevzpomínala si, kdy bratra naposledy viděla plakat. Bylo to minimálně před osmi lety.

„Dneska ráno jsi prošvihl *Tapestry*,“ upozornila ho.

Jimmy zabručel a vidličkou si do úst vložil vajíčka.

„Pověsila jsem ti do skříně uniformy,“ zkusila to znovu.

Jimmy hlasitě polkl. „Maj moc naškrobený límce.“

„Po práci to předělám.“

Nacpal si do úst další vejce.

„Prostě je vrať do mého pokoje.“ Maggie cítila nevysvětlitelnou nervozitu. Nemohla se udržet a mluvila dál. „Udělám to, až přijdu z práce.“

Terry na ni zasyčel, ať mlčí.

Maggie tentokrát poslechla. Ne kvůli Terrymu, ale kvůli Jimmymu. Bála se, aby neřekla něco nevhodného a bratrovi ještě nepřitížila. Nebylo by to poprvé. Měli mezi sebou visuté lano, které se začalo třepit pokaždé, když na ně jeden z nich vkročil a pokusil se přiblížit k tomu druhému.

V nastalém tichu poslouchala, jak Jimmy mechanicky žvýká. Pozorovala jeho čelistní kloub, který se vybouřil po-

každé, když si ukousl. Mechanicky si vkládal vejce do úst, žvýkal a bral si další sousta. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz a oči měl zamžené. Upřeně zíral na jeden bod na zdi naproti své židli.

Maggie věděla, co bratr vidí. Šedou sádru s hnědou patinou od oblaků cigaretového kouře. Tuhle místnost obýval Hank Lawson, když výjimečně žil se svou rodinou. Jakmile dorazil domů, odnesl z kuchyně televizi a postavil ji na konferenční stolek. Potom kouřil jednu cigaretu za druhou a sledoval obrazovku, dokud neskončilo vysílání a neozvala se státní hymna. Maggie se někdy v noci šla do kuchyně napít vody a našla otce, jak zírá na americkou vlajku vlnící se na černém pozadí.

Pochybovala, že Jimmy v tuhle chvíli myslí na otce. Možná vzpomínal na svůj poslední fotbalový zápas. Na to, jak žil před tím, než mu vysunutý obránce soupeřova týmu rozbil koleno na maděru. Maggie tehdy seděla na tribuně spolu s ostatními. Sledovala, jak se Jimmy, jako obvykle sebevědomý, přiloudal na hřiště. Zvedl zařatou pěst a fanoušci se rozeřvali. Skandovali jeho jméno. Byl jejich zlatý chlapec, úspěšný kluk z jejich rodného města. Měl nalinkovanou budoucnost – někdo mu zaplatí studium na Georgijské univerzitě a po promoci přestoupí do profesionálního týmu. Jednoho dne ho někdo uvidí, jak vychází z nočního klubu v norkovém kožichu se dvěma holkami po boku jako Broadway Joe.

Místo toho seděl u stolu v matčině jídelně s obličejem umazaným krví jiného muže.

„Dej si.“ Delia dala Jimmymu čistý talíř a položila na něj slaninu a palačinky. Všechno to polila sirupem, jak to měl rád.

„To stačí, mami,“ mávl odmítavě vidličkou.

Delia se posadila a zapálila si další cigaretu. Maggie se pokoušela něco sníst. Vajíčka byla studená a tuk ze slaniny ztuhl. Maggie se začala ládovat, protože se jí na jazyk draly otázky, které by jistě začala chrlit, kdyby si do úst necpala jídlo.

Nedokázala si představit, jak došlo ke střelbě. Jakmile by se totiž nějaký chlápek – obzvláště černochoch – přiblížil k Jimmymu a Donovi, okamžitě by automaticky vytasili revolvery. Byla to otázka prostého přežití. Don strávil dost dlouho ve Vietnamu, aby věděl, že člověk nesmí dovolit, aby po něm jen tak někdo skočil. A Jimmy od osmnácti pracoval u policie.

Maggie přes stůl vrhla pohled na bratra. Třeba zpanikařil. Možná tam stál celý od Donovy krve a zachvátil ho takový strach, že nedokázal udělat nic víc než padnout na zem a modlit se, aby neumřel.

Myslela na kousek čehosi, který matka vyndala Jimmymu z vousů. Kousek hlavy Dona Wesleyho, který nejspíš skončil v koši se skořápkami od vajec a plastovým obalem od slaniny.

„Musím vyrazit.“ Terry složil noviny a řekl Jimmymu: „Ty se trochu vyspi, chlapče. Pokud se bude něco dít, zavolám ti.“

Ještě než dokončil větu, Jimmy začal vrtět hlavou. „V žádném případě. Neusnu, dokud toho zmetka nechytíme.“

„To si piš, že ho chytíme.“ Terry mrkl na Maggii, jako by naznačoval, že on a Jimmy spolu stojí proti celému světu.

Možná proto se bratra zeptala: „Co se doopravdy stalo?“

Terry jí silně sevřel koleno, že nemohla bolestí popadnout dech. Vykřikla a poškrábala mu hřbet ruky.

Sevřel ji ještě víc. „Neříkal jsem ti náhodou, že nemáš bráchu otravovat?“

Maggii celou nohou projížděla ostrá bolest. Rty se jí chvěly. Nehodlá se doprošovat. Nesmí se doprošovat.

„Stejně se to dozví na stanici,“ prohodil Jimmy spíš rozčileně než znepokojeně. „Hele, Terry, pusť ji.“

Terryho sevření povolilo.

„Ježkovy oči!“ Maggie si třela koleno a lapala po dechu. Celá se třásla.

„Přestaň dělat scény.“ Delia jí z županu odstranila smítko. „Co se stalo, Jimmy?“

Pokrčil rameny. „Don padnul k zemi. Třikrát jsem vystřelil. Útočník se dal na útěk. Chtěl jsem běžet za ním, ale nemohl jsem tam Dona nechat.“ Po chvílce přemýšlení dodal: „Nestihl jsem se na něj pořádně podívat. Byl barevnej, průměrně vysokej, průměrně stavěnej.“

Maggie si nepřestávala třít koleno, ale poslouchala. Šlacha jí s každým úderem srdce pulsovala.

„Cal Vick za mnou pošle kreslíře.“ Jimmy pokrčil rameny. „Nejsem si jistej, jestli to k něčemu bude. V tý uličce byla tma. Seběhlo se to rychle.“

„Máš štěstí, že se nepokusil zastřelit i tebe,“ podotkla Delia.

„Ale to víš, že se o to pokusil,“ přerušil ji Jimmy podrážděně. „Zasekla se mu pistole. Pokusil se na mě dvakrát vystřelit, ale nepovedlo se mu to. Prostě Klikář Lawson.“ Takhle mu přezdívali na střední škole. „Už je to tak. Jsem klikář.“

Terry mu se očividně nelíbilo, jakým směrem se hovor ubírá. „Umej se a uvidíme se na stanici,“ řekl Jimmymu a měl se k odchodu.

Maggie zpanikařila. „Musíš mě svézt.“

„A proč?“

Dobře to věděl. Maggiino auto bylo už týden v servisu. „Nemůžu přijít pozdě na nástup.“

„Tak to si pospěš.“ Terry si složenými novinami poklepal na ústa. „Ale budeš držet klapačku, jasný?“

Maggie popadla talíře se stolu a kulhala do kuchyně. Na lince ležel Jimmyho policejní opasek. Služební zbraň byla zasunutá v pouzdře.

Maggie dobře slyšela rozhovor v jídelně. Terry trousil oplzlé poznámky na adresu některých nově přijatých studentek na policejní akademii. Maggie položila talíře do dřezu a pustila na ně vodu, aby se k sobě nepřilepily, než je Lilly umyje.

Potom se dobelhala k Jimmyho opasku.

Opatrně rozeplula kožený bezpečnostní pásek a vytáhla z pouzdra revolver. Podívala se do válce s náboji. Byl plný a žádná nábojnice nebyla prázdná. Maggie držela hlaveň namířenou k zemi a očichala kohout, horní část rámu a konec hlavně, na který navazuje válec s náboji.

Neucítila spálenou měď a síru, ale obvyklý pach oleje a oceli.

Zastrčila revolver zpátky do pouzdra a zapnula pásek. Chytila se zábradlí na schodišti, aby měla oporu při chůzi. Slyšela, jak se Terry s Jimmym baví o baseballu. Debatovali o tom, jak se Braves obejdou bez Hanka Aarona. Oba muži si vždycky dobře rozuměli. Dokázali spolu mluvit o čemkoli, přinejmenším pokud to nebylo nijak závažné.

Například jako skutečnost, že ať se po ránu v té uličce stalo cokoli, Jimmy Lawson ze své zbraně nevystřelil.

KAPITOLA DRUHÁ

Kate Murphyová seděla na posteli v hotelu Barbizon a poslouchala zprávy. Kongres fakticky odmítl financovat válku ve Vietnamu. Nixon se konečně vzdal prezidentského úřadu a prezident Ford navrhl amnestii pro muže, kteří se vyhýbali vojenské službě. Byla stažena obvinění proti členům Ohijské národní gardy a William Calley se ocitl na svobodě po necelých čtyřech letech, která si odseděl za účast na masakru ve vietnamské vesnici My Lai.

Kate se nedokázala přinutit, aby ji to zajímalo. Už neměla sílu se rozhořčovat. Důležité pro ni bylo jenom to, že válka skončila a muži se konečně vrátili domů. Váleční zajatci se dostávali na svobodu. K podobnému konfliktu už nedojde. V džungli nepadnou žádní další kluci a doma kvůli nim nebudou truchlit jejich rodiny.

Podívala se na zarámovanou fotografii vedle rádia. Patrickův úsměv děsivě kontrastoval s vyčerpaným výrazem jeho očí. Identifikační známky mu zářily ve slunečním světle. Přes rameno mu visela puška a přilbu měl nasazenou rošťácky na-

křivo. Chyběla mu košile, takže byly vidět nově vytvořené svaly, jichž se Kate nikdy nedotkla. Na tváři se mu skvěla jizva, kterou nikdy nelíbala. Snímek byl černobílý, ale Patrick jí v přiloženém dopise sděloval, že mu bledá pokožka úplně zčervenala. Opálil se do ruda jako správný Ir.

Když Kate sledovala první odvodovou loterii, Patricia Murphyho ještě neznala. Seděla s rodinou v obývacím pokoji. Do oken se opíral studený vítr a Kate si zahalila ramena šálem. Babička poznamenala, že příšerná metoda výběru rekrutů jí připomíná jednu karnevalovou hru – jakže se jmenuje?

„Bingo,“ řekla Kate a pomyslela si, že proces má blíž spíš k povídce Loterie od Shirley Jacksonové.

Na rozdíl od televizní loterie, kde se losují očíslované míčky, pro účel odvodu použili 366 modrých kapslí. V každé z nich se nacházel proužek papíru s číslem dne v kalendářním roce od jedničky do tři sta šedesát šestky kvůli přestupnému roku. Vojenskou povinnost museli splnit všichni muži narození mezi roky 1944 a 1950. Všechny kapsle se nasypaly do krabice a promíchaly se. Potom se přemístily do velkého, hlubokého skleněného válce. Muž, jenž je z něj vytahoval, se musel hodně nahýbat, aby na kapsle vůbec dosáhl konečky prstů.

Princip byl jednoduchý. První kapsle vytažená z válce dostala jedničku, další dvojku, a tak to pokračovalo až do nejvyššího čísla. Muži s datem narození v kapsli číslo jedna narukovali jako první. Čím nižší číslo kapsle měla, tím bylo pravděpodobnější, že člověk narukuje. Druhá část loterie pracovala se všemi písmeny abecedy, kterými začínala příjmení jednotlivých mužů. Podle permutace písmen, kterými

začínalo jejich příjmení a křestní jméno, se ze skupiny mužů se stejným datem narození určili ti, kteří mají přijít k odvodu nejdřív.

Prvním vylosovaným datem bylo čtrnáctého září. Když ho v televizi přečetli nahlas, z kuchyně se ozval hrozivý výkřik. Později zjistili, že jejich hospodyně Mary Jane má vnučka, který se narodil právě toho dne.

V průběhu několika hodin všichni mládenci, které Kate znala, dostali číslo. Nikdo nechápal, co znamená – zda je to datum povolání k odvodu, nebo označení místa, kam je poslou, případně číslo útvaru, u něhož budou sloužit, pokud je vůbec odvedou. Očividně nebylo dobré dostat nízké číslo, ale jak vysoké by člověk potřeboval, aby mu odvod nehrozil?

Na opačné straně města si stejnou otázku kladl Patrick Murphy a jeho rodina. Měli černobílou televizi a netušili, že kapsle jsou modré. Na konci vysílání ale s jistotou věděli, že jejich synové dostali čísla. Declan měl devadesát osmičku a Patrick sto čtyřicet dvojku.

Kate se o tom samozřejmě dozvěděla až mnohem později. S Patrickem se seznámila v dubnu roku 1971, něco málo přes rok po první loterii. Seděla v autě před drahým nákupním centrem Lenox Mall a k smrti se nudila. Čekala, až přijede odtahová služba. Vybila se jí baterie, protože během nákupu nechala svítit světla. Patrick jí baterii nabil a neustále dělal narážky na to, že když jí dodal šťávu, mohli by spolu někam zajít. Od flirtování ho neodradilo ani Katino rozčilení, což ji podráždilo ještě víc. Postupně ji však udolal. Kate jeho pozornost docela polichotila a nakonec ji omámila. Pak už se připozdilo a nadešel čas večere, takže proč by spolu někam nezašli?

Patrickovi bylo jednadvacet stejně jako jí. Jeho bratr už narukoval. Jeho otec pracoval jako právník a Patrick studoval na technice. Kate připadalo, že technické profese patří k těm nepostradatelným, o nichž se pořád mluví. Inženýr měl stejný význam jako doktor, právník či syn politika. Patrick nebyl ani jedním z nich. Byl to mohutný Ir se zdánlivě vysokým číslem z loterie, který právě potkal děvče svých snů.

Patricka povolali po patnácti měsících jejich vztahu. Jeho otec neměl žádné konexe, ale Katin ano. Patrick ale pomoc odmítl, protože protekci nepovažoval za správnou. Měl na prostou pravdu, skutečně to správné nebylo, ale to už měli po svatbě a Kate kvůli svému hloupému tvrdohlavému manželovi zuřila. Odmítla ho vyprovodit na nástup do základního výcviku. Když se ve dveřích políbili na rozloučenou, přitiskla se k němu tak pevně, že ji musel chlácholit, ať si nezlomí žebro.

Nejradši by zlámala všechna žebra ona jemu a vyškrábala mu oči. Ochotně by ho praštila hasákem do kolena, nebo ho udeřila baseballovou pálkou do hlavy. Musela ho však pustit, protože nic víc udělat nemohla.

Byla zamilovaná, vdaná a sama.

Potom přišlo čtrnáctého září.

Jaká byla šance?

Kate právě s rodiči pořádala večírek. Když se ozval zvuk domovního zvonku, došla otevřít. Mary Jane byla ve sklepe, protože někdo z hostů chtěl víno. Místo dalších návštěvníků na prahu stáli dva vojáci. Kate ze všeho nejdřív napadlo, jak je zvláštní, že běloši mají na ruku bílé bavlněné rukavice. Oba muži byli úplně stejně oblečení a stáli stejně vzpřímeně. Na sobě měli vlněné uniformy s dlouhými rukávy. Vzhle-

dem k roční době vládlo neobvykle teplé počasí a vojákům se na dokonale oholených horních rtech perlil pot, jehož kapky jim stékaly i po stranách mohutných krků.

Oba stejným naučeným pohybem smekli čepice. Kate se jejich dokonalé synchronizaci málem zasmála. Promluvil jen jeden z nich. Oslovil ji *madam*. Kate zaslechla slova *s lítostí vám oznamuji* a pak se probrala na pohovce. Všichni hosté odešli a zanechali po sobě nedopité sklenice a zapálené cigarety. Po vojácích tam zůstala brožura nazvaná *Vdovské výhody*.

„To je mi fráze,“ poznamenala Katina babička.

„Dokonalý protimluv,“ přitakal Katin otec.

Katina matka vykouřila cigaretu, kterou někdo nechal v popelníku.

Kate netušila, kam se brožura poděla. Vlastně ji to ani příliš nezajímalo. Nepotřebovala vdovské výhody, ale manžela.

Protože ani jedno neměla, musela se přichystat do práce.

Cestou do koupelny si svlékla župan. Než pustila sprchu a vstoupila do ní, zkontrolovala, že má vlasy pevně sepnuté na temeni.

Na kůži jí dopadla ledová sprška. Kate zalapala po dechu. Hotelové potrubí připomínalo ženu v menopauze. Bylo to legrační přirovnání, protože bydlela v zařízení určeném výhradně pro ženy. Chvíli tekla příliš studená voda a vzápětí příliš horká. Proud se měnil podle toho, kolik žen právě používalo navzájem přilehlé koupelny ve stejném patře. Pokud v krátkém pořadí za sebou spláchlo několik toalet, všechny obyvatelky měly smůlu.

Kate se při mytí dívala skrz téměř průhledný sprchový závěs. Neměla žádný extra výhled – koukala na postel a na

stěnu u ní. Zavřela nejdřív jedno oko a pak druhé. Všechno dostalo světle zelenou barvu plastového závěsu. Pokusila se rozpomenout, co se jí na pokoji tak moc líbilo, když ho uviděla poprvé. Anonymita? Sterilnost? Všudypřítomná béžová barva?

Místnost takhle nevypadala dlouho. Přihrnula se sem Katina matka s kreditní kartou a svým dobrým vkusem a nyní na stěnách visely abstraktní obrazy. Příšerný světle hnědý koberec v ložnici zakryl bílý koberec s dlouhým vlasem. Také Katino ložní prádlo by se hodilo spíš do výlohy obchodního domu Davison's než do hotelu pro svobodné ženy v centru města.

Upřímně řečeno, Kate se pokoj líbil víc v původním stavu.

Zavřela vodu a rychle se osušila. Budík na nočním stolku zlobil. Zatímco stála pod pramenem tekoucí vody, poskočil o půl hodiny dopředu. Kate nesmí tolik bloumat. Totéž se jí stalo i po ránu při návratu ze snídaně v bistru. V jednu chvíli se ptala jakéhosi muže, kolik je hodin, a vzápětí se ocitla na lavičce a hleděla na modrou oblohu, jako by měla plno času.

Takový luxus jako denní snění si mohla dovolit stará Kate. Teď ale bydlí sama a potřebuje platit nájem. Musí si sama kupovat jídlo a oblečení. Už si nemůže celé hodiny číst bračkovou literaturu a popíjet otcův gin.

Vdovské výhody.

Kate roztrhla igelitový obal z čistírny a rozložila oblečení na postel. Z chodby k ní dolehly zvuky, které ohlašovaly, že její sousedky spěchají do práce. Kate si je označila jako první směnu – byla to děvčata z kanceláří s vlasy zastřiženými do úhledného mikáda, oblečená do odvážně krátkých sukní.

Dívky byly mladé a dbaly na názor svých rodičů. Dokládala to skutečnost, že se ubytovaly v zařízení, kde mužské návštěvy smí nejdál do lobby v přízemí. Už tak projevily značnou troufalost, když se rozhodly bydlet ve velkém městě bez rodiny.

Zhruba za patnáct minut přijde druhá směna sestávající ze starších žen mezi pětadvaceti a devětadvaceti lety, jako je Kate. Všechny pracovaly jako osobní sekretářky nebo hlavní pokladní v bance. Budovaly si kariéru, byly nezávislé a velmi odvážné. Kate je moc ráda pozorovala ve výtahu. Neustále kontrolovaly svůj vzhled. Potřebovaly vědět, jestli nemají rozmazané oční linky a zda si dokonale nanesly rtěnku. Halenky si řádně zastrkávaly do sukní a musely mít bezchybně nažehlené lemy. Než kabina dorazila do přízemí, bezděčně zkontrolovaly, jestli si správně natáhly punčochy.

Potom s vysoko zdviženou hlavou prošly lobby, jako by je netížily žádné starosti. Kráčely dokonale vzpřímené a pod halenkami měly špičaté podprsенky. Kate připomínaly válečné lodě vyplouvající do boje.

Zase jí začal tláčit čas. Polohlasně zaklela a oblékla si spodní prádlo. Posadila se na postel a natáhla si punčocháče. Vstala, aby si je upravila v pase. Opět si sedla a oblékla si černé ponožky. Vklouzla do tuhých tmavomodrých kalhot. Trvalo jí to nekonečně dlouho.

„Ale ne!“ zaúpěla.

Kalhoty byly obrovské. Vstala, aby se na tu hrůzu podívala. I když si pevně utáhla opasek, látka jí kolem pasu visela jako splasklý balón. Tohle jí museli udělat schválně. Kate seržantovi ve skladu dala všechny své míry. Měřila sto sedmdesát pět centimetrů, takže rozhodně nebyla maličká,

ale přesto si stála na nohavicích. Utrousila několik nadávek a v zásuvce se spodním prádlem začala hledat krabičku špendlíků. Nakonec ji objevila v lékárnice.

Našpendlila nohavice tak, aby jí sahaly jenom na nárt. Pak si vzpomněla na boty. Očividně byly navržené pro muže – objemné a ošklivé, jaké nosí dozorcí nebo učitelé matematiky. Měly příliš široký podpatek, a třebaže pořádně utáhla tkaničky, stále z nich mohla kdykoli vyklouznout.

Kate to ignorovala, protože problémy hodlala řešit jeden po druhém. Nejprve je třeba pořádně zkrátit kalhoty. O puchýře na nohou se bude starat později. S pomocí špendlíků provedla ještě několik úprav a lem nohavic sahal těsně nad tkaničky bot.

„Dobrá práce.“ Dovolila si úlevný úsměv. Potom zahlédla svůj obraz v zrcadle a ohromením ztratila řeč.

Vypadala jako nový druh kentaura – nahoře byla ženou a od pasu dolů mužem. Kdyby ji pohled na sebe tak nedráždil, zasmála by se mu.

Kate se odvrátila od zrcadla a oblékla si nepoddajnou tmavě modrou košili. Také byla příliš velká. Límec jí škrábal do ušních lalůček a náprsní kapsy měla v pase. Emblémy na rukávech se jí svezly na lokty. Zatřepala rukama nad hlavou, aby je osvobodila z dlouhých rukávů. Konečně se jí podařilo prostrčit ven jednu, a pak i druhou ruku. Rukávy si srolovala k zápěstím, takže to vypadalo, jako by si na ně navlékla dvě velké koblihy s otvorem.

Zavřela oči a slíbila si, že dnes ráno nebude brečet. Pláč si nechá na později, až se vrátí z práce.

„Zasměj se tomu,“ nabádala sama sebe. „Zasměj se, protože je to legrační.“

Zapnula si košili. Ruce už se jí netřáslly. Možná je to opravdu legrační. Třeba za týden, za měsíc či rok bude druhým vykládat o svém prvním dni v práci, kdy si na sebe vzala tohle směšné oblečení, a začne slzet. Ne hrůzou, ale veselím.

Našla kovové svorky ve tvaru S, které měly na kalhotách držet opasek s výzbrojí. Ta však byla pro jeden příliš těžká. Kate musela poutky kalhot provléknout další opasek jako oporu pro ten první. Svorky si zahákla na bocích a snažila se nemyslet na to, jak bude vypadat za několik hodin, až jí neustálé nošení výzbroje začne působit hrozivá muka.

„Nesmysl,“ zamumlala. „Budeš mít takové puchýře, že na tohle si ani nevzpomeneš.“

Vzala do ruky široký kožený opasek s výzbrojí. Vypadal, že nakonec bude držet. Protáhla ho přezkou a jehlu prostrčila poslední dírkou. Ujistila se, že kovové svorky na bocích se ani nehnou.

Snažila se nemyslet na Virginii Woolfovou, jak s kameny v kapsách kráčí do řeky se záměrem spáchat sebevraždu.

Na opasek si připevnila svítilnu a pouzdro s pouty. Dozadu připnula vysílačku a na nárameník košile mikrofon. Ke kroužku na opasku si připnula přívěsek na klíče a kovovým okem prostrčila obušek. Následovalo pouzdro na zbraň. Zbraň.

Zbraň.

Kate v ruce potěžkávala ocelový revolver. Vyklopila válec a zatočila jím, až se měděné náboje slily v rozmazanou šmouhu. Jemně válec zacvakla na jeho místo a zastrčila revolver do pouzdra. Při manipulaci se zbraní si umazala ruce od oleje. Když zapínala kožený bezpečnostní řemínek na pouzdrě, ujel jí po něm palec.

Zbraň jí kupodivu připadala nejtěžší ze všeho, co si připlnula na boky. Na policejní akademii z ní vystřelila jen dvakrát. V obou případech myslela jenom na to, aby se co nejrychleji dostala z dosahu instruktora, který ji neustále osahával. Nebyla si jistá, zda revolver pořádně vyčistila. Rukojeť jí připadala mastnější, než měla být. Instruktor nebyl moc vstřícný. Povádal, že ženy nemají chodit ozbrojené.

Kate musela upřímně přiznat, že po dvou týdnech strávených ve společnosti žen ze svého kurzu jeho názor sdílí. Několik jejích spolužaček to s prací u policie myslelo vážně, ale mnohé se přihlásily jenom z legrace. Víc než polovina z nich projevila zájem o práci písařky, za niž dostaly stejný plat jako policistky v terénu. Jenom čtyři ženy z Katiny skupiny se ucházely o pozici strážnice.

Kate si dnes říkala, že možná měla dávat větší pozor v hodinách psaní na stroji. Nebo ve škole pro sekretářky či v kurzu pro úřednice právní kanceláře. Případně v mnoha dalších zaměstnáních, kterým se v minulosti neúspěšně pokusila věnovat. Potom v *The Atlanta Journal* objevila článek o policistkách, které podstupují trénink do motocyklových hlídek.

Motocyklových hlídek!

Kate se zasmála své naivitě. Instruktoři střelby s velkou nelibostí učili ženy zacházet se zbraněmi, ale motocyklová divize ženy na motorkách zcela odmítala. Instruktor jízdy na motocyklu je ani nepustil do garáže.

Budík na nočním stolku cvakl, jak se na něm posunula čísla. Čas udělal další skok a na chodbě se ozvaly nové zvuky. Děvčata, která si budovala kariéru, vyrážela do práce. Bylo slyšet tiché hlasy, občasný smích a šustění nylonek o úzké sukně.

Jako poslední přišla na řadu čepice. Kate měla s pokrývkami hlavy svou zkušenost. Na střední škole všechny holky chodily v kloboučku – většinou se jednalo o kastrůlky podobné těm, které nosila paní Kennedyová. Kate objevila jeden z leopardí kožešiny, který se hezky hodil k Dylanově písničce o právě takovém kloboučku. Připevnila si ho na hlavu odvážným způsobem a matka ji za trest poslala do jejího pokoje.

Z policejní čepice by matku určitě ranila mrtvice. Byla tmavomodrá a stejně jako zbytek uniformy příliš velká. Měla široký okraj s kulatým zlatým odznakem uprostřed. Na něm se dokola táhl nápis *Policie města Atlanty*. Uvnitř kruhu byl fénix povstávající z popela. *Resurgens*. Latinsky to znamená znovu vstávající.

Kate si čepici nasadila a podívala se na sebe do zrcadla.

Tohle zvládne.

Zvládne to.

KAPITOLA TŘETÍ

Lišák seděl v autě a kouřil cigaretu. Okna vozu byla pevně zavřená a prostor kabiny vyplňoval kouř. Lišák si vzpomněl na účinky slzného plynu, nikoli poprvé a určitě ne naposled. Nedalo se na ně zapomenout. Poměrně nevinný název látky skrýval skutečnost, že člověka po ní začne přílišně bodat v očích. Po pouhých dvaceti sekundách dojde k přílišné stimulaci nervů v rohovce. Následuje bolest, slzy, kašel, kýchání a temnota. Výcvikový tábor pro nováčky.

Lišák se společně s muži ze své jednotky díval, jak první cvičný tým dostává zásah plynem. Vystavení jeho účinkům mělo nováčky zocelit a připravit je na boj v džungli, ale místo toho je zlomilo. Dospělí muži ječeli jako malé holky. Snažili se vyškrábat si oči. Žadonili o slitování.

Lišák se díval, jak se svíjejí jako červi, a považoval je za idioty. Všichni dostali stejné instrukce. Jasně, bolelo to, ale stačilo, aby člověk počkal, až to přejde. Za půl hodiny byl zase v pořádku. Půlhodina nepředstavovala dlouhý časový úsek a dalo se to vydržet.

Potom přišel na řadu.

Oči mu zalily horké slzy. V plicích ho bodalo, jako by vdechoval jehly. Zpanikařil a padl na zem. Žadonil o slito-
vání úplně stejně jako všichni ti červi před ním. Právě za to
se nejvíc styděl. Ne za pláč a neschopnost dýchat, ale za to,
že prosil o milost. Lišák o něco prosil jenom jedinkrát v ži-
votě. Tehdy mu bylo dvanáct a rychle pochopil, že žadonění
vůbec nemá smysl, protože člověku stejně nikdo nepomůže
a musí se spolehnout jenom sám na sebe. Dvanáctiletý Li-
šák se tedy zapřisáhl, že už nikdy úpěnlivě prosit nebude.
Uplynulo sedm let a ocitl se ve výcvikovém táboře v nějaké
díře a válel se po zemi s dalšími dvaceti pitomci jako ubohý,
bezmocný červ.

Měl by na sebe být alespoň trochu hrdý za to, že nekvílel
nejhlasitěji?

Jeden kluk z jeho oddílu po zásahu slzným plynem umřel.
Hlavouni tvrdili, že měl nedidiagnostikované astma, ale kdo
by jim věřil? Nejspíš na vlastních lidech zkoušeli nějaké nové
složení, než žíravý plyn vypustili na válečné pole. Nestalo
se to poprvé a ani naposledy. Válka byla jeden velký expe-
riment. Za každou nesmyslnou tragédií stál nějaký chlápek
s lejtrem v ruce.

Lišák měl také lejstra. Připevňoval si je na tvrdou psací
podložku.

Podíval se na své záznamy.

05:46 Vyšla z domu. S nikým nemluvila.

06:00 Snídaně v bistru. Obvyklý stůl, obvyklá servírka.

Dala si

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!